

1

Minulý víkend u nás lilo jako z konve a tak jsem si vzpomněla na mé dětství a jarní prázdniny s babičkou. Moje babička je pokladnice příběhů a to mnohdy až tak neskutečných, že se Vám to nechce věřit. Za mých 28 let života jsem se stala součástí mnoha z nich a nejen já. Můj bráška a bratřenci by mohli vyprávět, jak nás babička brávala na výlety, kde jsme sáhli na dno svých sil, jak se nás snažila přesvědčit, že jídlo, které nejíme je úplně něco jiného a bude nám to chutnat a vytrvala, dokud jsme neochutnali. Přestože se nás vždycky ptala, kolik si dáme knedlíku, odpověď byla zbytečná. „Dám si 2, babi.“ „Dostaneš 4, seš hubená jak tyčka.“ Ale právě pro všechny tyhle drobnosti a nezapomenutelné zážitky jí tak milujeme a obdivujeme.

Babička je prostě číslo a tak to dnes určitě není poprvé ani naposledy, kdy píšu příběh, za kterým stojí ona. Tentokrát se vrátím do mých možná 12 až 14 let. Přesně už si to nepamatuji, ale byly to jarní prázdniny, kdy jsme s babičkou vyrazili do vesnice Kovářská. Tyhle prázdniny nikdy nezapomenu. Díky nim mám totiž inspiraci na vážně velké množství příběhů a rozhodla jsem se o všechny s Vámi podělit. Tady je ten první.

Babička je žena činu a také, jak se říká, stará škola. To znamená, že volný čas se má trávit aktivně a nejlépe venku, neexistovalo, že bychom strávili celé dopoledne doma, nedej bože, celý den. V době kdy jsme byli s bráškou malí, nebyly chytré mobily ani tablety, takže bychom tak akorát mohli číst knížku, hrát karty nebo pexeso, ale i to babičce připadalo jako lenošení. „Jste na horách, na čerstvém vzduchu, tak přece nebudete zavřeni doma.“ Prohlásila babička a v tomto duchu se nesl celý týdenní jarní pobyt.

To by nám s bráškou až tak moc nevadilo. Konec konců od raného dětství jsme s babičkou trávili hodně času a byli jsme na její tempo zvyklí. Co jsme ale tenkrát ještě nevěděli bylo, že její názory nezmění ani počasí. Byli jsme tenkrát ubytovaní v malém penzionu s pozemkem, kde jsme si mohli hrát. Asi ve středu nám už docházely zásoby a babička se rozhodla, že dojde pro nákup. Protože ale chtěla být rychle zpátky, rozhodla se, že půjde bez nás. Vzplála v nás jiskřička naděje. Že bychom si mohli jeden den odpočinout a chvíli se válet? Naděje zmizela, tak rychle jak přišla. Po snídani babička prohlásila: „Já půjdu na nákup a vy si jděte hrát ven.“ „Ale babi, ...“ namítla jsem „vždyť tam strašně prší a fouká vítr.“ Babička vykoukla z okna, mávla rukou a prohlásila. „Prosím tě, takových pár kapek. Nejste z cukru. To za chvíli přejde. Oblékat!“

No a tak jsme se oblékli. Sice jsme mrmlali, ale nemohli jsme nic dělat. Autorita zavelela a ve stejný čas jsme vyrazili ven. Babička na opačnou stranu než my. A protože chtěla mít jistotu, že si opravdu budeme hrát venku, vzala si klíče s sebou. Chvíli jsme se snažili na zbytku sněhu vytvořit sněhuláčky, přeskakovali jsme louže, které na promáčené půdě zanechal roztátý sníh a vymýšleli způsob jak zabít čas. Během té chvíle se těch babičky „pár kapek“ obrátilo v provazy. Stačilo pár minut a naše kombinézky byly mokré skrz na

2

skrz. „Jéno, pojd' jdeme se schovat.“ „Ale babička říkala, že si máme hrát venku.“ „No to sice říkala, ale s tímhle asi nepočítala.“

Protože nám babička nenechala klíče, sedli jsme si na chodbě, svlékli jsme mokré oblečení a čekali na příchod babičky. Hráli jsme naši oblíbenou hru, myslím si zvíře a čekali jsme. Po chvíli se otevřely dveře a v nich paní domácí. Spráskla ruce a povídá: „Proboha děti, co tady děláte? Vy jste úplně zmoklí, koho z Vás napadlo jít si hrát v tomhle počasí ven?“ Honzík se nadechnul a už chtěl babičku naprášit. Strčila jsem do něj, aby nic neříkal, ale myslím, že ani nemusel. „Babička šla nakoupit a my nemáme klíče.“ Řekla jsem a paní si to domyslela. „Pojďte, mám náhradní klíče.“ A tak nám otevřela dveře. Byli jsme ji neskonale vděční, uvařila nám ještě čaj a pak nás tam nechala. S bráškou jsme si užívali horký čaj a prohlíželi si tu fujavici venku. Přitom jsme čekali na babičku. A čekali a čekali. A uběhla jedna hodina, dvě hodiny. Začínala jsem se bát. Kovářská sice byla vesnice skládající se pouze z jedné ulice, a než se došlo z našeho konce k obchodu, bylo to na půlhodinu ostré chůze, ale rozhodně by to nezabralo 3 hodiny.

Za další hodinu se otevřely dveře a my s bráškou nadskočili. Měli jsme pocit, že si pro nás přišla polednice. Po pár vteřinách šoku jsme zjistili, že ta zpocená a udýchaná a zablácená osoba s rozježenými vlasy do všech směrů, oblečením promočeným a oděným na půl žerdi, je naše babička. V první chvíli jsme čekali, že se na nás vrhne a vynadá nám, co děláme doma, ale místo toho se babička usmála a říká: „Děti já vás tak ráda vidím.“ A pak nám vyprávěla, co se stalo. Vítr foukal tak silně, že jí trvalo 45 minut, než vůbec do obchodu došla. Když nakoupila, prudký vítr a déšť ji vyrval nákupní tašku z ruky a nesl si ji pryč. Samozřejmě na druhou stranu, než bylo naše ubytování. No a babička se nákupu nehodlala vzdát, takže za taškou utíkala, dokud ji nechytla. Běžela prý daleko za vesnici, než se konečně ke svému nákupu dostala. Ale zvítězila. No a pak se ještě musela vrátit zpátky.

S odstupem času jsem se pak ještě dozvěděla, že když se konečně dostala zpátky na chalupu, potkala na chodbě paní domácí. Ta jí řekla, jak nás našla na chodbě, pustila dovnitř a ještě jí řekla. „Paní, vy máte tak hrozně hodný děti, seděly tu jako myšky a čekaly, až přijdete. Ale proč jste je pustila ven v takovém počasí? Já vim, že děti chtějí být venku, ale to jste jim měla domluvit, ať zůstanou doma.“ Babičku v tu chvíli polilo horko a říká: „To jsem je tam poslala já.“ Paní domácí tam zůstala stát s otevřenou pusou a přemýšlela co na to říct. A tak babička ještě honem dodala, že neodhadla počasí, že si myslela, že to bude jen malá přeháňka. Paní domácí to odkývala, ale co si myslela doopravdy, už se asi nedozvíme.

Od té doby už jsme v dešti mohli zůstat doma a hrát pexeso. I tak jsem strašně ráda, že nás babička na ten déšť poslala, protože to patří k mým

nejoblíbenějším dětským vzpomínkám a směju se i teď, když to píšu. Děkuji
babičko, seš nejlepší!

Milé děti, dopřejte sobě i svým dětským
a babičkám i všem starším
osobám společně možite chvíle.
I když v danou chvíli se jeví
zážitky občas i jako utrpení.
Vzpomínky veselou a obohací
pak vaše stáří a předávat
každě další generaci bude
opět radosté.

Babicka